

เอกสารอ้างอิง

กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข. (2537). โรคเด็กที่พบบ่อย. นนทบุรี: ฝ่ายระบบหายใจ อักษรเส้นเฉียบพลันในเด็ก (ARIC).

กองสุขศึกษา กระทรวงสาธารณสุข. (2542). แนวคิด ทฤษฎีและการนำไปใช้ในการดำเนินงานสุขศึกษา และพัฒนาพฤติกรรมสุขภาพ. นนทบุรี: กองสุขศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข.

กองวัณโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2535). สถานการณ์ ผลการดำเนินงานและแนวทางการป้องกันและควบคุมโรคติดต่อ ปี 2535. โรงพิมพ์องค์การส่งเสริมสุขภาพที่ทำการผ่านศึก.

กองวัณโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2540ก). รายงานการสัมมนาระดับชาติ ครั้งที่ 4 การป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบหายใจในเด็ก. กรุงเทพฯ: บริษัทดีไซร์จำกัด.

กองวัณโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2540ข). คู่มืออุบัติสุขภาพเด็กวัยก่อนเรียนสำหรับผู้เลี้ยงดูเด็ก. ฝ่ายระบบหายใจอักษรเส้นเฉียบพลันในเด็ก(ARIC). กรุงเทพ: บริษัทดีไซร์จำกัด.

กองบุคล พัฒน์เจริญวรกุล. (2528). ทฤษฎีการพยาบาลของคิง. ใน สมพันธ์ หิญธีระนันท์ (บรรณาธิการ). ทฤษฎีการพยาบาลกับการนำไปใช้. (หน้า 342-400) . กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

กระทรวงสาธารณสุข. (2533). คู่มือการปฏิบัติงานเรื่องการป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบหายใจในเด็ก. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทย.

กลุ่มงานโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบหายใจในเด็ก กองวัณโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ กระทรวงสาธารณสุข. (2541). คู่มือการบริบาลโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบหายใจในเด็ก (สำหรับโรงพยาบาลขนาดเล็ก). พิมพ์ครั้งที่7. นนทบุรี: โรงพิมพ์โรงพิมพ์ชุมนุมการเกษตรแห่งประเทศไทยจำกัด.

กุลยา ตันติพลาชีวะ.(2524). การจัดการเรียนการสอนสำหรับครูพยาบาล. กรุงเทพ: ม.ป.พ.(อัสดาเน).

งานควบคุมโรคติดเชื้อระบบหายใจในเด็ก(ARIC) กองวัณโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2540). การอุ้ลลูกที่บ้าน(วิธีอธิบายให้มารดา) TALKING TO MOTHERS. พิมพ์ครั้งที่ 7. โรงพิมพ์การศาสนา.

งานควบคุมโรคติดต่อทั่วไป สำนักงานสาธารณสุขเชียงใหม่. (2543). การสำรวจคุณภาพการให้บริบาล มาตรฐานโรคติดเชื้อเนื้อเยื่อพลังระบบหายใจในเด็ก ในสถานบริการสาธารณสุขจังหวัด เชียงใหม่. สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดเชียงใหม่.

จันทร์พร้อม อุตสาห. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันและควบคุมการติดเชื้อ ของเจ้าหน้าที่สถานีอนามัย ในจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญา สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จิรารัตน์ จินวัฒน์. (2541). ผลของการบูรณาการกลุ่มต่อการรับรู้ภาวะสุขภาพและพฤติกรรมส่งเสริม สุขภาพของสตรีวัยหมดประจำเดือน. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลแม่และเด็ก, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนิคม.

จำเนียง ช่วงโอดี. (2516). จิตวิทยาการรับรู้และการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา.

ฉัตรชัย นาตา chan ก. (2536). การดำเนินงานโครงการป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเนื้อเยื่อพลังระบบ หายใจเด็กโดยกลไกวิชาการ. ใน กองวันโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. รายงาน การสัมมนาระดับชาติ ครั้งที่ 3 การป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเนื้อเยื่อพลังระบบหายใจใน เด็ก. (หน้า 43-47). นนทบุรี: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตร.

ชринรัตน์ พุทธปวัน. (2536). “การฝึกอบรม”. พยาบาลสาร. 20(เมษายน-มิถุนายน): 13.

ศิลปกา ไตรไพบูลย์. (2543). เอกสารประกอบการสอนวิชาเรียนวิธีวิจัยทางสาธารณสุข: เครื่องมือและ การหาคุณภาพเครื่องมือ. เชียงใหม่: คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

คุณเดือน เกี้ยวเหลือง. (2538). ผลการสอน 2 วิธีต่อความรู้และความสามารถในการใช้กระเพ้าเยี่ยมบ้าน ของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลอุตรดิตถ์. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาสาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ทรงพล ต่อนี และประทิน ชาดตาล. (2538). ความรู้ การรับรู้ และการปฏิบัติดนของมารดาในการดูแล บุตรอายุต่ำกว่า 5 ปี ที่ป่วยเป็นโรคติดเชื้อเนื้อเยื่อพลังระบบหายใจ. ใน กองวันโรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2540). รายงานการสัมมนาระดับชาติ ครั้งที่ 4 การป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเนื้อเยื่อพลังระบบหายใจในเด็ก. (หน้า 170-177). กรุงเทพฯ: บริษัทดีไซร์จำกัด.

ทรงชัย ล้านดิวงศ์. (2540). “องค์กรและการจัดการ”ทันสมัยยุคโลกาภิวัตน์. กรุงเทพฯ: บริษัท โรงพิมพ์ ไทยวัฒนาพาณิช จำกัด.

สวัชชัย วรพงศ์ชร. (2538). หลักการวิจัยทางสาธารณสุขศาสตร์. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย.

ธีรชัย นันท์โภจน์ศิริ. (2540). โรคติดเชื้อของระบบหายใจส่วนบน. ใน วันดี วราริทย์ ประพุทธ ศิริปุณย์ และสุรังค์ เจียมจราชา(บรรณาธิการ). (2540). ตำราคุณารเวชศาสตร์ (ฉบับเรียนเรียงใหม่ เล่ม1). (หน้า507-517).กรุงเทพฯ: บริษัทโอดิสติกพับลิชซึ่งจำกัด.

บุญชุม ศรีสะอาด. (2540). การวิจัยทางการวัดผลและประเมินผล. กรุงเทพฯ: สุวิรยาสารสน.

บุญยง เกี่ยวการค้า. (2526). ความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อความหมายกับเทคโนโลยี และนวัตกรรมสุข ศึกษา. ใน เอกสารการสอนชุดวิชาสุขศึกษา หน่วยที่ 8-15. กรุงเทพฯ: อรุณการพิมพ์.

บุญเดิม พันรอบ. (2530). จิตวิทยาสังคม. ภาควิชาสังคมวิทยา คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรี นครินทร์ วิโรฒ บางแสน. กรุงเทพฯ: ออมการพิมพ์.

บุญเดิส ไพรินทร์. (2530). เทคนิคเพื่อการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทักษะ และทัศนคติ. กรุงเทพฯ: สวัสดิการสำนักงาน ก.พ..

ประกริศ รัชวัตร. (2536). ปัจจัยเกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูบุตรของบีแอล ของมารดาที่มีบุตรป่วย และไม่เคยป่วยตัวโดยโรคติดเชื้อเฉียบพลันระบบหายใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตร์-มหาบัณฑิต สาขาวิชาพยาบาลศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2527). พฤติกรรมสุขภาพ. เอกสารการสอนชุดวิชาสุขศึกษาหน่วยที่ 1-7 มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช สาขาวิชาศาสตร์สุขภาพ. กรุงเทพมหานคร : หจก. ป. สำนักพันธ์พาณิชย์.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ และ สาวิ สุวรรณ. (2534). พฤติกรรมศาสตร์ พฤติกรรมสุขภาพ และ สุขศึกษา. กรุงเทพ: เจ้าพระยาการพิมพ์.

ปรัศนี ศรีวิชัย. (2540). ความเชื่อและพฤติกรรมการดูแลบุตรอายุ 0-5 ปี เมื่อติดเชื้อเฉียบพลันระบบหายใจของมารดาชาวเช่าบ้าน ไม่ว่าจะเป็นบ้านพญาพิภัตต์ ตำบลลียงสอง อำเภอชุมตาล จังหวัดเชียงราย. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาสารวารณสุขศาสตร์มหาบัณฑิต, บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

พิมพรรณ ภู่ปะยะ โรหทัย. (2537). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการล้างมือของพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในห้องผู้ป่วยหนัก โรงพยาบาลมหาชินครเชียงใหม่. ปริญญาวิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลศัลยกรรมคุณการติดเชื้อ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

กิจ โภุ สาร. (2517). การบริหารงานบุคคล. ภาควิชานบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ขุวดี ภาษา. (2540). วิจัยทางการพยาบาล. กรุงเทพฯ: บริษัท สยามศิลป์การพิมพ์ จำกัด.
ร่วมกัน ชศวัฒน์. (2535). ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ภาวะสุขภาพ บทบาทหน้าที่และความรู้สึก มีคุณค่าในตนเองของผู้ป่วยโรคหลอดเลือดหัวใจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

รุ่งทิวา จักร์กร. (2527). วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.
วันทนีย์ ทิพย์ดาวรุ่ง. (2540). ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติตามหลักการป้องกันการติดเชื้อจากการให้บริการทางการแพทย์และสาธารณสุขของพยาบาลในโรงพยาบาลสังกัดกรมการแพทย์ กระทรวงสาธารณสุข ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทพยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลผู้ป่วย, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

วัลลภ ปายะนันทยน์ ประมวลสุนากร และรูปปาน กัตตุนิดิก ณ ภูเก็ต. (2540). สรุปผลการดำเนินงาน ARIC ปี 2533-2539 ความสัมฤทธิ์ผล ปัญหาอุปสรรค และแผนการดำเนินงานในอนาคต. ในกองวัณ โรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2540). รายงานการสัมมนาระดับชาติ ครั้งที่ 4 การป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเมียบพัณฑ์ระบบหายใจในเด็ก. กรุงเทพฯ: บริษัทดีไซร์ จำกัด.

แวงดาว บัวประเสริฐยิ่ง. (2538). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ภาวะสุขภาพเรื่องโรคเด็ก ของผู้ให้คำปรึกษาในสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ ในเขตจังหวัดเชียงใหม่. การค้นคว้าแบบปริมาณลักษณะสุขภาพบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
ศูนย์สารสนเทศด้านประชากรและอนามัย กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2533). สาธารณสุขท่วงเต๊กเป็นหวัดมีโรคแทรกซ้อนถึงตาย ได้. กฤษฎา ท่อนามัยแม่และเด็ก. กระทรวงสาธารณสุข.

(กรกฎาคม-ธันวาคม)

สมาคมอนามัยแห่งประเทศไทย. (2539). ปฏิทินสาธารณสุขพุทธศักราช 2540. กรุงเทพฯ: สหประชาพันธ์.

สังวลด เจริญวน และดรุณี โพธิ์ศรี. (2538). ความรู้และการปฏิบัติตัวเมื่อเด็กป่วยเป็นโรคติดเชื้อเมียบ พัณฑ์ระบบหายใจในเด็ก ของผู้ดูแลเด็ก 0-5 ปี จังหวัดร้อยเอ็ด. ในกองวัณ โรค กรมควบคุมโรคติดต่อ. (2540). รายงานการสัมมนาระดับชาติ ครั้งที่ 4 การป้องกันและควบคุมโรคติดเชื้อเมียบพัณฑ์ระบบหายใจในเด็ก. (หน้า 161-169). กรุงเทพฯ: บริษัทดีไซร์ จำกัด.

- สุกรี สุวรรณภูมิ. (2540). โรคติดเชื้อเฉียบพลันของระบบหายใจในเด็ก. ในวันดี วราริท ประพุทธ ศรีปุณย์ และสุรangs์ เจียมจารยา(บรรณาธิการ. (2540). ตำราภูมารเวชศาสตร์(ฉบับเรียน เรียงใหม่เล่ม1). (หน้า 503-506). กรุงเทพฯ: บริษัท โอลิสติกพับลิชซิ่งจำกัด.
- สำนักงานควบคุมโรคติดต่อ เขต 10 จังหวัดเชียงใหม่. (2541). คู่มือสุขภาพสำหรับผู้เด็กเชียงใหม่. เชียงใหม่: หสม. โรงพิมพ์จตุพงศ์ เชียงใหม่.
- อรุณ รักษรรน. (2528). หลักมนุษยสัมพันธ์กับการบริหาร. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนา พานิช.
- อุทัย หรรษ์โถ. (2523). หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ: พีระพัฒนา.
- World Health Organization. (1994). Out patient management of young children with ARI.**
Switzerland: WHO Publication.
- World Health Organization. (1997). World Health Report 1997.** Switzerland: WHO Publication.